

1

Visą šį pavasarį Hanė* meldėsi Voltui Disnėjui. Sėdėdama ant lovos senoje surūdijusioje priekaboje, kuri riogsojo tarp pušų anapus trečiosios amerikietiškujų kalnelių atrakciono „Juodasis griausmas“ kalvos, ji meldėsi Voltui Disnėjui, o kartais net pačiam Jėzui Kristui, vildamasi, kad kuri nors iš šių galingų dieviškų būtybių ateis į pagalbą. Virš nukarusios užuolaidos ji žvelgė į nakties dangaus lopinėlių, vos įžiūrimą pro pušų viršūnes.

– Pone Disnėjau, čia vėl aš, Hanė. Žinau, Sidabrinio ežero pramogų parkas dabar atrodo ne kažin kaip, nes vandens lygis nukrito, todėl kyšo visi kelmai, be to, dar ir „Bobis Li“ kiurkso ežero dugne, pačiame doko gale. Tai kas, kad per visą praėjusią savaitę mūsų parke apsilankė ne daugiau negu šimtas žmonių, juk taip bus ne visada!

Nuo to laiko, kai Paksavačio apygardos laikraštis „Demokratas“ išspausdino gandą, esą žmonės iš Volto Disnėjaus kompanijos lyg ir ketina nupirkti Sidabrinio ežero pramogų

* Romano pagrindinės veikėjos Hanės Mun (*Honey Moon*) vardas angliškai skamba taip pat kaip „medaus mėnuo“. (Čia ir toliau – vert. past.)

parką ir jo vietoje įrengti tarsi kokį Pietų Karolinos „Disnėjaus pasaulio“ variantą, Hanė daugiau apie nieką nebegalėjo galvoti. Jai buvo šešiolika ir ji suprato: melstis ponui Disnėjui – grynas vaikiškumas (juo labiau kad toks elgesys baptistams iš Pietų neatleistinas), tačiau nesėkmės varė ją į neviltį.

Ir mergina ėmė vardyti visus pranašumus, būtinus žinoti ponui Disnėjui:

– Nuo mūsų vos valanda kelio iki valstijos sienos. Tereikia pastatyti žmoniškas rodykles ir visi, važiuojantys į Mertl Bičą, tikrai sustos čia su savo vaikučiais. Jeigu neminėsime moskitų ir drėgmės, klimatas visai pakenčiamas. Ežeras būtų stačiai nuostabus, jeigu jūsų darbuotojai priverstų įmonę „Purlekso dažai“ liautis pylus į jį nuodingas chemines medžiagas. Tada žmonės, kurie tęsia darbus po jūsų mirties, nupirktų jį už grašius. Gal galėtumėte juos paveikti ir priversti suprasti, kad Sidabrinio ežero pramogų parkas – kaip tik tai, ko jie ieško?

Heilės pakuždomis kalbamą malda, gerokai primenančią komercinį pasiūlymą, nutraukė silpnutis įkyrios tetos balsas:

– Hane, su kuo ten kalbiesi? Bene lovoje turi kokį vyruką?

– Turiu, Sofija, – šyptelėjusi atsakė Hanė. – Čia jų gal koks tuzinas. Vienas kaip tik ketina parodyti man savo svambalą.

– O Viešpatie, Hane! Kaip čia dabar kalbi?! Negražu.

– Atsiprašau.

Hanė žinojo: erzinti Sofijos nedera, bet kai teta kaip reikiant įsiėsdavo, nepajėgdavo atsisakyti tokio malonumo. Taip nutikdavo ne itin dažnai ir nieko gero neišeidavo, tačiau Sofijai pradėjus įkyriai tupinėti aplinkui Hanė bemaž imdavo tikėti, kad ji – ne teta, o tikra jos motina.

Iš gretimo kambario pasigirdo juoko pliūpsnis, kuriuo „Vakaro šou“ laidos auditorija atsakė į Džonio juokelį apie žemės riešutus ir prezidentą Karterį. Televizoriaus Sofija beveik neišjungdavo. Ir tvirtindavo, esą tada ne taip skausmingai ilgisi dėdulės Erlo balso.

Erlas Bukeris pasimirė prieš pusantrų metų ir dabar Sofija buvo Sidabrinio ežero pramogų parko šeimininkė. Net ir jam gyvam esant Sofija nepasižymėjo vikrumu, o vyrui mirus sukosi dar lėčiau, todėl visus reikalus į savo rankas teko perimti Hanei. Ji pasitraukė nuo lango ir pagalvojo, kad Sofija turbūt tuoj užmigs. Teta niekada neužsisėdėdavo po vidurnakčio, nors keldavosi tik apypiete.

Hanė atsišliejo į pagalves. Priekaboje buvo karšta ir tvanku. Ir nors vilkėjo tik marškinėlius su „Budweiser“ alaus reklama ir mūvėjo kelnaites, vis tiek kentė karštį. Anksčiau jie turėjo kondicionierių, bet jis prieš dvejus metus sugedo – palengva gedo ar lūžo ir visi kiti daiktai, o taisyti nebuvo iš ko.

Žvilgtelėjo į laikrodį, stovintį netoli lovos, kuria ji dalijosi su tetos dukterimi Šantale, ir ją persmelkė nerimas. Pusseserei jau metas būti namie. Dabar pirmadienis, naktis, parkas uždarytas ir ten visai nėra ką veikti. Atsarginiame Hanės plane, kurį buvo parengusi, jeigu pono Disnėjaus darbuotojai nenupirks šito parko, Šantalei buvo numatytas pagrindinis vaidmuo, Hanė negalėjo leisti, kad pusseserė nežinia kur bastytųsi, tegul tik vieną vienintelį vakarą.

Nuleidusi kojas ant suaižėjusio linoleumo Hanė pasisiekė raudonus, bet jau visai išblukusius šortus, kuriuos mūvėjo dieną. Pati buvo smulkių kaulelių, vos penkių pėdų* ūgio, o šortai jai atiteko iš Šantalės. Per šlaunis jie buvo platūs ir kabėjo kaip maišai, kojos styrojo iš jų lyg dantų krapštukai ir atrodė dar liesesnės negu buvo iš tikrųjų. Tačiau puikybė – viena iš ne daugelio ydų, kurių Hanė neturėjo, todėl į šitokias smulkmenas nekreipė nė menkiausio dėmesio.

Nors pati ir nenumanė, tačiau šiokią tokią pagrindą puikuo-tis vis dėlto turėjo. Kad ir žydromis akimis su vešliomis blakstienomis po tamsiais antakių lankais. Dar širdutės formos

* 1 pėda = 30,48 cm.

strazdanotu veideliu neryškiais skruostikauliais ir mažute, įžūliai užriesta nosiūkšte. Bet iki savo burnos matmenų mergaitė dar nebuvo priaugusi, putlios lūpos jai nuolat primindavo didelę seną žuvį prielipą. Kiek siekė atmintis, Hanei niekada nepatiko jos išvaizda, ir ne vien todėl, kad iki prasikalė krūtys, žmonės dažnai palaikydavo ją berniuku, bet labiausiai dėl to, jog niekas nebuvo linkęs rimtai žiūrėti į būtybę, pernelyg primenančią vaiką. O kadangi Hanei papjautinai reikėjo, kad ją žiūrėtų rimtai, tai nėrėsi iš kailio stengdamasi visus savo kūno turtus užmaskuoti amžinai paniurusiu priešišku žvilgsniu ir karinga laikysena.

Įsispyrusi į nudrengtas žydras šlepetėles guminiiais padais Hanė persibraukė pirštais trumpus susitaršiusius plaukus. Ne tiek norėjo juos susiglostyti, kiek pasikasyti uodo įgeltą vietą. Jos plaukai tiko prie vardo ir buvo šviesiai rudos spalvos. Iš prigimties linko garbanotis, bet Hanė retai kada jiems tai leisdavo. Kur tau, menkiausia proga nusidžirindavo vos pastvėrusi į rankas kokį ganėtinai aštrų įnagį – kišeninį peiliuką, dantytas žirkles ar, blogiausiu atveju, peilį žuvims skusti.

Uždariusi duris Hanė išslinko į trumpą siaurą prieškambarį, išklotą rudais ir auksiniais rombais išpieštu dembliu; jis taip pat dengė ir nelygias grindis patalpos, kurioje buvo ne tik miegama, bet ir valgoma. Kaip ir tikėjosi, Sofija jau parpė ant senosios savo kušetės, apmuštos nudėvėtu rausvai rudo atspalvio audiniu su išblukusiais tavernų, Amerikos herbo erelių ir vėliavų su trylika žvaigždučių piešiniais. Ilgalaikė šukuosena, kurią Šantalė padarė motinai, ne itin nusisekė, skystučiai žilstelėję Sofijos plaukai atrodė perdžiūvę ir šiek tiek įsielektrinę. Tetulė buvo pilnoka ir po trikotažiniais naktiniais marškiniais ryškėjo abipus kūno nusvirusios krūtys, panašios į vandens pripiltus balionus.

Hanė pažvelgė į tetą ir pajuto įprastą susierzinimą, sumišusį su meile. Tai ji, Sofija Mun Buker, turėtų rūpintis savo duk-

terimi, o ne Hanė. Tai ji privalėtų sukti galvą, kaip apmokėti visas tas sąskaitas, kurių šūsnis kasdien didėjo, ir nepapulti į suknistos socialinės rūpybos sistemos nagus.

– Aš trumpam išeinu.

Sofija per miegus knarktelėjo.

Nušokusi nuo ištrupėjusių betoninių laiptelių Hanė įkvėpė drėgmės pritvinkusio nakties oro. Iš lauko priekaba buvo nu-dažyta itin bjauria melsva it liepsnelės kiaušinis spalva, kurią mažumėlę gražino nostalgiskas senatvės apnašas. Hanės šlepetės paskendo smėlyje, į tarpupirščius prilindo žvyro. Toldama nuo namų ji patraukė nosimi orą. Birželio naktis buvo sklidina pušų, kreozoto ir tualetams naudojamos dezinfekavimo priemonės kvapų. Bet visus juos nustelbė iš toli atsklidęs sudvisęs Sidabrinio ežero kvapas.

Eidama pro darganų nupilkintas geltonosios pušies atraminės kolonas Hanė tarė sau, kad šįkart tiesiog praeis pro šalį – nesustos ir nežiūrės. Vos pradedi žiūrėti, į galvą bergint ima lįsti visokios mintys, o nuo tų minčių pasijunti lyg papuoles į kibirėlį su savaitės senumo masalu. Ji ryžtingai žingsniavo dar kokią minutę, o tada vis tiek sustojo. Atsigrėžusi ištempė kaklą ir apmetė žvilgsniu visą didžiulį „Juodąjį griausmą“.

Masyvaus medinio amerikietiškujų kalnelių atrakciono siluetas ryškėjo naktinio dangaus fone lyg kažkokie priešistorinio dinosauro skeletas. Jos žvilgsnis pakilo aukštyn kone statmena milžiniška „Juodojo griausmo“ kupra, tada nučiuožė žemyn kvapą gniaužiančiu šešiasdešimt laipsnių nuolydžiu, nuslydo kitų dviejų kalnelių šlaitais ir virpulį keliančiomis pakalnėmis, tada – paskutine spirale, šiurpulingu sukuriu susisukančia ties pačiu Sidabrinio ežero paviršiumi. Apžvelgusi visus tris kalnelius ir mirtinąją spiralę su beprotiškais posūkiams pajuto, kaip širdį sugniaužė nevilts ir kartėlis. Nuo tos vasaros, kai „Juodasis griausmas“ nustojo dirbti, jų reikalai eina paskliundomis.

Nors Sidabrinio ežero pramogų parkas, palyginti su „Bušo